

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	2
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	16
Natuurbescherming	18
Waterwet	20
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	20
Bijstand	21
Volksverzekeringen	22
Bestuursrecht overig	23
Rijkwaterstaatswerken	23
Toeslagen	24
Vreemdelingenrecht	25
Asiel	25
Procesrecht	27
Richtlijnen en verordeningen	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 669

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3661](#)

burgemeester van Rotterdam, appellant sub 1.

Awb 6:19, 6:24

BEROEP VAN RECHTSWEGE. EERLIJK PROCES. Afwijzing exploitatievergunning en alcoholwetvergunning voor horeca-inrichting De Zeebries. I.c. volgt uit de omstandigheid dat De Zeebries in veel procedures met de gemeente Rotterdam is verwickeld en uit haar enkele, niet onderbouwde stelling dat door de gemeente in die verschillende procedures tegenstrijdige verklaringen worden gegeven, niet dat het recht van De Zeebries op een eerlijk proces is geschonden. Verder heeft de burgemeester met het besluit van 19 mei 2025 op een juiste manier uitvoering gegeven aan de uitspraak van de rechtbank. De burgemeester heeft een nadere motivering gegeven waarom zij geen vergunning aan De Zeebries kan verlenen en daarbij gewezen op de Didam-jurisprudentie. Hiermee heeft de burgemeester kennis vergaard omtrent de relevante feiten en af te wegen belangen en die belangen gewogen. Gelet op de motivering hoefde de burgemeester niet te horen, omdat er geen nieuwe feiten of omstandigheden zijn ten opzichte van het eerdere besluit op bezwaar van 21 maart 2024.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 670

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3677](#)

burgemeester van Waadhoeke, appellant.

Opiumwet 2, 3, 10a, 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. LAST ONDER DWANGSOM. Last onder dwangsom omdat in woning een ruime overschrijding van de toegestane hoeveelheid softdrugs is aangetroffen. Er zijn geen aanknopingspunten dat harddrugs in of bij de woning zijn aangetroffen en daar door wederpartij in is gehandeld. De oorspronkelijke last strekte daarom verder dan nodig is om de geconstateerde overtreding te beëindigen en de rechtbank heeft terecht aanleiding gezien de verwijzing naar lijst I van de Opiumwet uit de last onder dwangsom te halen. Daarmee hangt ook samen dat de last te ruim is geformuleerd voor zover daarin is verwezen naar artikel 10a, eerste lid, aanhef en onder 3°, van de Opiumwet. De burgemeester heeft artikel 11a wel bij de last onder dwangsom mogen betrekken.

[...] 6.2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht de last onder dwangsom heeft gewijzigd voor zover daarin stond dat [wederpartij] ook geen middel als bedoeld in lijst I van de Opiumwet mag verkopen, afleveren of verstrekken dan wel dat die middelen daartoe in de woning aanwezig zijn. Het gaat dan om harddrugs. In het licht van artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, is het niet toegestaan om een overtreder in de last tot iets anders te verplichten dan datgene wat nodig is om de overtreding te beëindigen. De last onder dwangsom is aan [wederpartij] opgelegd omdat in de woning een ruime overschrijding van de toegestane hoeveelheid hennep, een middel als bedoeld in lijst II van de Opiumwet, oftewel softdrugs, is aangetroffen. Er zijn geen aanknopingspunten dat

harddrugs in of bij de woning zijn aangetroffen en daar door [wederpartij] in is gehandeld. De oorspronkelijke last strekte daarom verder dan nodig is om de geconstateerde overtreding te beëindigen en de rechtbank heeft terecht aanleiding gezien de verwijzing naar lijst I van de Opiumwet uit de last onder dwangsom te halen. Daarmee hangt ook samen dat de last te ruim is geformuleerd voor zover daarin is verwezen naar artikel 10a, eerste lid, aanhef en onder 3°, van de Opiumwet. Dat artikel verwijst namelijk via artikel 10, vierde en vijfde lid naar artikel 2 van de Opiumwet: het verbod op productie en bewerking, handel en distributie, import en export, en bezit van harddrugs. De burgemeester kan dus ook niet een last opleggen voor het voorhanden hebben van voorwerpen, vervoermiddelen, stoffen, gelden of andere betaalmiddelen, die bestemd zijn voor het handelen in harddrugs. De Afdeling volgt niet het standpunt van de burgemeester dat door het verwijderen van de verwijzing naar middelen op lijst I van de Opiumwet de last onder dwangsom in het geval dat alleen softdrugs zijn aangetroffen een minder geschikt middel zou zijn dan woningsluiting om op te treden tegen overtredingen van de Opiumwet in of vanuit een woning. De geschiktheid van het middel moet immers worden beoordeeld in het licht van de geconstateerde overtreding waartegen wordt opgetreden. De burgemeester heeft bovendien de bevoegdheid om op grond van artikel 13b van de Opiumwet een woning te sluiten in het geval geconstateerd wordt dat harddrugs in een woning worden verkocht, afgeleverd of verstrekt of daartoe aanwezig zijn.

6.3. Wel is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank ten onrechte artikel 11a van de Opiumwet uit de last onder dwangsom heeft gehaald. Dat artikel heeft eenzelfde strekking als artikel 10a, eerste lid, aanhef en onder 3°, van de Opiumwet, maar heeft dan betrekking op het handelen in softdrugs. In de woning zijn 2.200 gram hennetoppen en voorwerpen aangetroffen die bestemd zijn voor het laten groeien van hennep, waaronder een koolstoffilter met luchtslang. Daarmee kan worden gesproken van een grote hoeveelheid, als bedoeld in artikel 11, vijfde lid van de Opiumwet, en voorwerpen die bestemd zijn voor het telen van softdrugs. De burgemeester heeft artikel 11a bij de last onder dwangsom mogen betrekken. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 671

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3652](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Omgevingswet 5.1, 22.1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

Omgevingsplan gemeente Dordrecht 22.26

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. In bezwaar alsnog weigeren omgevingsvergunning realiseren Bed & Breakfast. De Afdeling oordeelt niet zelf of met het besluit over de omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. De Afdeling beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of dat besluit in overeenstemming is met het recht. Daarbij kan, binnen het kader van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties, aan de orde komen of de nadelige gevolgen van het besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. I.c. heeft het college de omgevingsvergunning terecht geweigerd.

[...] 6. Omdat sprake is van strijd met het bestemmingsplan, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de aanvraag terecht in behandeling heeft genomen als een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. Op grond van artikel 8.0a, tweede lid, van het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) wordt een omgevingsvergunning voor zo'n activiteit alleen verleend met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

7. Met artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Ow, gelezen in combinatie met de begripsomschrijving van de 'buitenplanse omgevingsplan activiteit' in de bijlage van de Ow, beschikt het college over de bevoegdheid om op grondslag van een aanvraag een omgevingsvergunning te verlenen voor een activiteit die in strijd is met het omgevingsplan en die niet met toepassing van de beoordelingsregels van het omgevingsplan kan worden verleend. Het college kan de omgevingsvergunning, gelet op artikel 8.0a, tweede lid, van het Bkl, alleen verlenen met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

Bij de beoordeling van de aanvraag weegt het college de betrokken belangen af. De Afdeling oordeelt niet zelf of met het besluit over de omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. De Afdeling beoordeelt aan de hand van de beroepsgronden of dat besluit in overeenstemming is met het recht. Daarbij kan, binnen het kader van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties, aan de orde komen of de nadelige gevolgen van het besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. [...]

JnB 2026, 672

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3406](#)

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Omgevingswet (Ow) 5.1, 22.10

Invoeringswet Omgevingswet 4.13 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a, 8.0b

Omgevingsverordening provincie Utrecht (OVU)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. WEIGERING. BOPA. Weigering omgevingsvergunning vergroten paardenkraamhotel. De Afdeling ziet onder de Ow geen aanleiding voor het wijzigen van haar vaste rechtspraak onder de Wabo dat een eerder verleende omgevingsvergunning voor een bouwplan in afwijking van het bestemmingsplan, geen grondslag biedt voor een ander bouwplan. Die afwijking heeft uitsluitend betrekking op een bepaald bouwplan en een bepaald gebruik en kan zich niet mede uitstrekken tot eventuele toekomstige omgevingsvergunningaanvragen voor andere bouwplannen op dezelfde locatie. BINNENPLANSE AFWIJKINGSREGELS. Uit artikel 22.10 van de Ow volgt dat de binnenplanse afwijkingsregels uit een bestemmingsplan gelden als beoordelingsregels voor de aanvraag om een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit. Het college moet de aanvraag toetsen aan de binnenplanse afwijkingsregels. Als er strijd is met die regels, dan is de conclusie dat er strijd is met het bestemmingsplan en moet het college beoordelen of er met een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit van het bestemmingsplan kan worden afgeweken. INSTRUCIEREGEL. Alleen al omdat de aanvraag voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit in strijd is met artikel 9.3 van de OVU, is het college terecht tot de conclusie gekomen dat de omgevingsvergunning op grond van artikel 8.0b, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bkl moet worden geweigerd.

[...] 5.5. [...] Op grond van artikel 4.13, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet geldt, voor zover nu van belang, de op 4 november 2022 verleende omgevingsvergunning als een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Ow. Onder de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht gold de vaste rechtspraak van de Afdeling, dat een eerder verleende omgevingsvergunning voor een bouwplan in afwijking van het bestemmingsplan, geen grondslag biedt voor een ander bouwplan. Die afwijking heeft uitsluitend betrekking op een bepaald bouwplan en een bepaald gebruik en kan zich niet mede uitstrekken tot eventuele toekomstige omgevingsvergunningaanvragen voor andere bouwplannen op dezelfde locatie. Vergelijk de uitspraak van 12 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2981](#). Een omgevingsvergunning omvat daarmee alleen de toestemming voor het uitvoeren van de aangevraagde activiteit, in dit geval het bouwen van een schuur van 16 m lang voor gebruik als paardenkraamhotel in strijd met het bestemmingsplan. Met de omgevingsvergunning die op 4 november 2022 is verleend, is het bestemmingsplan niet gewijzigd. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het wijzigen van deze rechtspraak onder de Ow. Een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit omvat op grond van de Ow namelijk ook alleen de toestemming om de aangevraagde activiteit uit te voeren en houdt nog geen wijziging in van het omgevingsplan. Artikel 4.13, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet geeft evenmin aanleiding voor wijziging van die rechtspraak. Dat artikel strekt ertoe rechten te eerbiedigen die worden ontleend aan een onherroepelijke omgevingsvergunning, verleend op grond van het recht zoals dat gold voor inwerkingtreding van de Ow, maar brengt geen wijziging aan in het rechtsgevolg van een dergelijke

omgevingsvergunning. Het voorgaande betekent dat de in 2022 verleende omgevingsvergunning voor het paardenkraamhotel geen grondslag kan bieden voor de vergunningverlening voor de aangevraagde uitbreiding.

[...] 6.2. Uit artikel 22.10 van de Ow volgt dat de binnenplanse afwijkingsregels uit een bestemmingsplan gelden als beoordelingsregels voor de aanvraag om een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit. Het college moet de aanvraag toetsen aan de binnenplanse afwijkingsregels. Als er strijd is met die regels, dan is de conclusie dat er strijd is met het bestemmingsplan en moet het college beoordelen of er met een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit van het bestemmingsplan kan worden afgeweken. Zoals de Afdeling onder 5.3 heeft overwogen, is de aanvraag om uitbreiding van het paardenkraamhotel in strijd met de bestemming "Agrarisch met waarden - Natuurwaarden", omdat het paardenkraamhotel geen agrarisch bedrijf is. Artikel 34.1 van de planregels biedt geen grondslag om het perceel in afwijking van het bestemmingsplan te gebruiken. Alleen al om die reden kan niet op grond van artikel 34.1 van de planregels een omgevingsvergunning worden verleend voor het bouwplan. De rechtbank is, zij het op andere gronden, in rechtsoverweging 15 van haar uitspraak terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

[...] 7.1. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag in strijd is met artikel 8.1, tweede lid, en met artikel 9.3 van de OVU. Volgens het college is de aanvraag daarom in strijd met artikel 8.0b, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bkl en moet de omgevingsvergunning daarom worden geweigerd. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank, zij het op andere gronden, terecht tot de conclusie is gekomen dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanvraag in strijd is met artikel 9.3 van de OVU en de omgevingsvergunning daarom moet worden geweigerd. Hierna zal de Afdeling uitleggen waarom die conclusie juist is.

7.2. Uit artikel 8.0b, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bkl volgt dat op de beoordeling van een aanvraag om een omgevingsvergunning die betrekking heeft op een buitenplanse omgevingsplanactiviteit, anders dan een omgevingsplanactiviteit van provinciaal of nationaal belang, de op grond van artikel 2.22 van de wet gestelde regels over omgevingsplannen van overeenkomstige toepassing zijn. In het verlengde daarvan en - zo begrijpt de Afdeling - voor de leesbaarheid bepaalt de OVU in artikel 1.4, eerste lid, onder b, dat onder een omgevingsplan ook een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit wordt verstaan.

7.3. Uit artikel 9.3 van de OVU volgt dat een omgevingsplan dat betrekking heeft op locaties binnen "Landelijk gebied" geen verstedelijking toelaat, tenzij in de OVU anders is bepaald. Van verstedelijking is volgens de begripsbepalingen in Bijlage I bij de OVU sprake als een omgevingsplan ten opzichte van het geldende regime nieuwe mogelijkheden biedt voor vestiging of uitbreiding van stedelijke functies. Onder een stedelijke functie wordt, gelet op de begripsomschrijving in Bijlage I bij de OVU, een niet-agrarisch bedrijf verstaan. De OVU verstaat onder een agrarisch bedrijf een bedrijf dat is ingericht voor zowel de grondgebonden als niet-grondgebonden activiteiten: het telen van gewassen, boomteelt daaronder begrepen, of het houden van dieren (veehouderij), een en ander ten behoeve van het voortbrengen van producten. Het paardenkraamhotel is naar het oordeel van de Afdeling niet een dergelijk agrarisch bedrijf, omdat het bedrijf niet is ingericht ten behoeve van het voortbrengen van producten. Het voorgaande betekent dat de aanvraag van [appellante] betrekking heeft op de uitbreiding van een niet-agrarisch bedrijf en daarmee op de uitbreiding van een stedelijke functie, wat op grond van artikel 9.3 van de OVU niet is toegelaten. Alleen al omdat de aanvraag voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit in strijd is met artikel 9.3 van de OVU, is het college terecht tot de conclusie gekomen dat de omgevingsvergunning op grond van artikel 8.0b, tweede lid,

aanhef en onder a, van het Bkl moet worden geweigerd. De vraag of de aanvraag ook in strijd is met artikel 8.1, tweede lid, van de OVU hoeft daarom niet te worden beantwoord omdat dit antwoord niet tot het oordeel kan leiden dat de weigering van de omgevingsvergunning onterecht is. [...]

JnB 2026, 673

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 19-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:4433](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maashorst, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.21

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a, 12.27a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT.

VERKEERSVEILIGHEID. Verlenen omgevingsvergunning voor een tijdelijk AZC. De voorzieningenrechter ziet in wat verzoekers hebben aangevoerd met betrekking tot de verkeersveiligheid geen aanleiding om de omgevingsvergunning te schorsen of de bouwwerkzaamheden stil te laten leggen. Verzoekers hebben incidenten genoemd die betrekking hebben op de verkeers(on)veiligheid van de fietsers in relatie tot het bouwverkeer. Het college heeft onweersproken gesteld dat de omgevingsvergunning voor een technische bouwactiviteit voorschriften bevat met het oog op de (verkeers)veiligheid van personen in de omgeving van het bouwterrein. Die omgevingsvergunning is hier echter niet aan de orde. Verzoekers hebben tijdens de zitting aangegeven dat zij bezwaar hebben gemaakt tegen de omgevingsvergunning voor een technische bouwactiviteit, maar dat zij niet om een voorlopige voorziening tegen die omgevingsvergunning hebben gevraagd. De omgevingsvergunning voor een technische bouwactiviteit maakt dan ook geen deel uit van deze procedure. In deze procedure kan dan ook niet aan de orde komen of de maatregelen die in de omgevingsvergunning voor de technische bouwactiviteit zijn opgenomen voldoende zijn om de veiligheid van verkeersdeelnemers in de omgeving van het bouwterrein te waarborgen.

JnB 2026, 674

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 15-06-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3299](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Woudenberg (het college), verweerder.

Omgevingswet

Beleidsregels planologische afwijkingmogelijkheden tijdelijk omgevingsplan 2025

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. BELEIDSREGELS. Verlenen

omgevingsvergunning voor kamergewijze verhuur aan statushouders in een eengezinswoning voor de duur van maximaal 5 jaar. I.c. wijkt het college af van de beleidsregels. Anders dan verzoeker meent, betekent dit niet meteen dat de omgevingsvergunning niet verleend had mogen worden. Op grond van artikel 2.5.1 van de beleidsregels is het college immers bevoegd om van de beleidsregels af te wijken. Hieraan zijn echter wel voorwaarden verbonden.

[...] 3.9. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het omzetten van een woning naar kamergewijze verhuur een wijziging van functie, gelet op de definities van de begrippen “woning” en “wonen” in zowel het omgevingsplan als de beleidsregels. Hierdoor wijkt het college naar het oordeel van de voorzieningenrechter af van de beleidsregels. Anders dan verzoeker meent, betekent dit niet meteen dat de omgevingsvergunning niet verleend had mogen worden.

3.10. Op grond van artikel 2.5.1 van de beleidsregels is het college immers bevoegd om van de beleidsregels af te wijken. Hieraan zijn echter wel voorwaarden verbonden. In artikel 2.5.1 van de beleidsregels is onder het derde gedachtestreepje bepaald dat het college bevoegd is om zowel in positieve als in negatieve zin, indien uitdrukkelijk gemotiveerd wordt waarom er afgeweken wordt, af te wijken van deze beleidsregels indien vanwege bijzondere omstandigheden een strikte toepassing van deze beleidsregels, naar oordeel van het college, zou leiden tot onredelijke beperking van de gebruiks- en/of bouwmogelijkheden.

3.11. Verweerder heeft op de zitting de motivering om van het omgevingsplan af te wijken nader aangevuld en toegelicht. Toegelicht is dat de gemeente Woudenberg een taakstelling van het rijk heeft ten aanzien van het huisvesten van statushouders. Deze taakstelling houdt in dat de gemeente verplicht is per halfjaar 7 tot 8 statushouders op te vangen en te huisvesten. In de gemeente Woudenberg is op dit moment al sprake van een krappe woningmarkt door een tekort aan woningen. Het college zoekt voor de huisvesting van statushouders naar een manier die zo min mogelijk belastend is voor de woningmarkt. Met de gekozen vorm in de verleende omgevingsvergunning, de huisvesting van drie statushouders in een eengezinswoning, kan het college bereiken dat er maar één eengezinswoning hoeft te worden gebruikt voor drie statushouders en niet drie eengezinswoningen. Het college heeft daarbij ook getracht de woonfunctie van de woning zo min mogelijk aan te tasten door de benedenverdieping van de woning als een woonverdieping in tact te houden. Ook heeft het college het aantal statushouders dat in de woning kan wonen laten aansluiten bij het aantal slaapkamers in de woning. Daarbij zullen de statushouders de woning daadwerkelijk gebruiken als woning door in de woning te gaan wonen.

3.12. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is deze motivering op voorhand voldoende om zowel de afwijking van het omgevingsplan als de beleidsregels te rechtvaardigen. Het college zal echter in de beslissing op bezwaar nader op deze bezwaargrond van verzoeker moeten ingaan, en daarbij ook moeten aangeven en motiveren of dezelfde motivering ook zal worden gebruikt voor de onderbouwing van de afwijking van de beleidsregels. [...]

JnB 2026, 675

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 11-06-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:5149](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veere (het college), verweerder.

Omgevingswet

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 4.136, 4.138, 4.141, 5.1, 5.4, 5.5, 5.16

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek afvoerhoogte uitmonding rookgasafvoerkanaal burens. I.c. is getoetst aan het onjuiste juridische kader. De Nota van Toelichting zegt over art. 5.16 van het Bbl dat voor de plaats van de opening en voor de rookdoorlatendheid, in afwijking van de algemene regel die uitgaat van het rechtens verkregen niveau, het niveau van eisen voor nieuwbouw moet worden aangehouden. De rechtbank kan de motivering in het bestreden besluit dat sprake is van verbouw en de regels uit hoofdstuk 3 van het Bbl (bestaande bouw) daarom van toepassing zijn, op grond van het voorgaande niet volgen. De eisen uit hoofdstuk 4 (nieuwbouw) van het Bbl zijn in deze zaak van toepassing en daarom moet het rookgasafvoerkanaal voldoen aan de NEN-norm 2757.

[...] Nieuwbouw/verbouw en van toepassing zijnde regels Bbl

8.1. Artikel 5.1 van het Bbl bepaalt dat hoofdstuk 5 van toepassing is op bouwactiviteiten die het verbouwen en het verplaatsen van een bestaand bouwwerk betreffen en op de wijziging van een gebruiksfunctie van een bestaand bouwwerk.

8.2. Bijlage I bij artikel 1.1 van het Bbl geeft een definitie van 'verbouwen'. Verbouwen is gedeeltelijk vernieuwen, veranderen of vergroten, anders dan vernieuwen na sloop waarbij alleen de oorspronkelijke fundering resteert.

8.3. Artikel 5.4, eerste lid, van het Bbl bepaalt dat op het verbouwen van een bouwwerk de regels van hoofdstuk 4 van toepassing zijn, waarbij in plaats van het in die regels bedoelde niveau van eisen wordt uitgegaan van het in artikel 5.5 bedoelde rechtens verkregen niveau tenzij in afdeling 5.3 anders is bepaald.

8.4. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit artikel 5.4, eerste lid, van het Bbl dat hoofdstuk 4 van het Bbl in dit geval volledig van toepassing is. Met betrekking tot het minimale eisenniveau geldt dat uitgegaan moet worden van het rechtens verkregen niveau, tenzij in afdeling 5.3 anders is bepaald. In dit geval is in artikel 5.16 van het Bbl - dit artikel valt in afdeling 5.3 van het Bbl - anders bepaald. Het rechtens verkregen niveau speelt in dit geval dus geen rol.

8.5. Artikel 5.16, eerste lid, van het Bbl bepaalt dat bij het installeren van een afvoervoorziening voor rookgas, in aanvulling op artikel 5.4, de in de artikelen 4.138 en 4.141 aangegeven prestatieniveaus gelden. De Nota van Toelichting zegt over dit artikel dat voor de plaats van de opening en voor de rookdoorlatendheid, in afwijking van de algemene regel die uitgaat van het rechtens verkregen niveau, het niveau van eisen voor nieuwbouw moet worden aangehouden. De rechtbank kan de motivering in het bestreden besluit dat sprake is van verbouw en de regels uit hoofdstuk 3 van het Bbl (bestaande bouw) daarom van toepassing zijn, op grond van het voorgaande niet volgen. De eisen uit hoofdstuk 4 (nieuwbouw) van het Bbl zijn in deze zaak van toepassing en daarom moet het rookgasafvoerkanaal voldoen aan de NEN-norm 2757.

8.6. Het college heeft op zitting aangegeven dat het voor de uitkomst van de zaak misschien niet uitmaakt dat het onjuiste juridische kader is toegepast. Daarnaast plaatst het college vraagtekens bij het deskundigenrapport van eisers aangezien het meten op basis van foto's heeft plaatsgevonden. De rechtbank oordeelt dat het aan het college is om te onderzoeken of een overtreding zich voordoet en dat vaststaat dat hij het onjuiste juridische kader heeft toegepast. Het besluit kan alleen al daarom niet in stand blijven. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat de toezichthouder, net als de deskundige van eisers, gemeten heeft aan de hand van foto's. Dit argument van het college snijdt dus (ook) geen hout. [...]

JnB 2026, 676

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 09-06-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:5029](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hilvarenbeek, verweerder.

Omgevingswet 5.1, 5.18, 16.15a, 16.16

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a, 8.0b lid 1 onder b

Omgevingsverordening Noord-Brabant (omgevingsverordening)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. Verlenen omgevingsvergunning wijzigen functie gebouw. ADVIESRECHT GS. Het college heeft GS om advies gevraagd met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 16.15a, onder d en artikel 16.16 van de Omgevingswet en artikel 4.25, eerste lid, onder g en artikel 4.37 van het Omgevingsbesluit, omdat het gaat om een geval van provinciaal belang waarvoor advies moet worden gevraagd aan GS indien een omgevingsvergunning wordt verleend. I.c. heeft het college in het

bestreden besluit de afwijking van het advies van GS onvoldoende onderbouwd. Het gebrek wordt gepasseerd. ETFAL. OMGEVINGSVERORDENING. De rechtbank volgt partijen in hun uitgangspunt dat de toetsing aan de relevante artikelen van de omgevingsverordening (artikelen 5.7, 5.12, 5.14, vierde lid en 5.15) in dit geval samenvalt met de beoordeling van de evenwichtige toedeling van functies aan locatie.

[...] 9.1. De rechtbank overweegt dat het college GS om advies heeft gevraagd met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 16.15a, onder d en artikel 16.16 van de Omgevingswet en artikel 4.25, eerste lid, onder g en artikel 4.37 van het Omgevingsbesluit, omdat het gaat om een geval van provinciaal belang waarvoor advies moet worden gevraagd aan GS indien een omgevingsvergunning wordt verleend. De gevallen waarin advies moet worden gevraagd aan GS zijn aangewezen in een besluit van 7 november 2023. Daaruit volgt dat als geval wordt aangewezen de omgevingsvergunning voor een bopa, voor zover daarop de instructieregels van toepassing zijn zoals opgenomen in artikel 5.15 (Ruimte-voor ruimtekavel) van de omgevingsverordening. Tevens volgt hieruit dat voor dat geval geen instemming is vereist.

9.2. De rechtbank stelt vast dat GS is er in hun advies aan het college vanuit zijn gegaan dat er een halve ruimte voor ruimte-titel á € 62.500 zou worden aangeschaft door vergunninghoudster en dat daaraan het voorschrift zou worden verbonden dat het uitbreiden van het bestaande gebouw of het bijbouwen van bijgebouwen niet is toegestaan. Door dit voorschrift in het bestreden besluit te laten vervallen, is het college afgeweken van het advies van GS. Hoewel het advies van GS in dit geval niet bindend is, moet een afwijking van dit advies blijkens de toelichting bij de aanwijzing wel zorgvuldig worden gemotiveerd door het college.

9.3. De rechtbank is van oordeel dat het college in het bestreden besluit de afwijking van het advies van GS door het laten vervallen van het voorschrift onvoldoende heeft onderbouwd. Het college heeft enkel de stelling van eisers in bezwaar dat het opnemen van een dusdanig voorschrift in een bopa niet is toegestaan overgenomen, zonder nader te motiveren waarom dat niet toegestaan zou zijn. Ook in het advies van de commissie, waarnaar het college in het bestreden besluit heeft verwezen, is hier geen motivering voor gegeven. De rechtbank is van oordeel dat sprake is van een motiveringsgebrek, maar de rechtbank passeert dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, omdat eisers hierdoor niet zijn benadeeld. Daartoe overweegt de rechtbank dat het college tijdens de zitting alsnog heeft gemotiveerd waarom het voorschrift kan vervallen, namelijk omdat het een loze bepaling was die feitelijk niets toevoegde. Met het college is de rechtbank van oordeel dat de aanvraag van vergunninghoudster alleen betrekking heeft op de functiewijziging van het gebouw van 'maatschappelijk' naar 'wonen'. Die functiewijziging is door het college met de omgevingsvergunning toegestaan, maar het uitbreiden van het bestaande gebouw of het bijbouwen van bijgebouwen niet. Niet in geschil is dat vergunningvrij bouwen vanwege de ligging van het gebouw op het perceel niet mogelijk is. Als er een uitbreiding van het bestaande gebouw of een bijgebouw gewenst zou zijn, zou dat afzonderlijk moeten worden aangevraagd en zou er dus weer een nieuwe omgevingsvergunning voor een bopa moeten worden verleend, waar weer afzonderlijke rechtsmiddelen tegen openstaan. Gelet op deze aanvullende toelichting kon het college naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid afwijken van het advies van GS.

Daar komt nog bij dat in de voorschriften bij de verleende omgevingsvergunning ook is opgenomen dat het perceel om de woning als tuin bij de woning mag worden gebruikt, hetgeen eveneens impliceert dat het uitbreiden van het bestaande gebouw of het bijbouwen van bijgebouwen niet is toegestaan.

[...] 12.1. De rechtbank volgt partijen in hun uitgangspunt dat de toetsing aan de relevante artikelen van de omgevingsverordening (artikelen 5.7, 5.12, 5.14, vierde lid en 5.15) in dit geval samenvalt met de beoordeling van de evenwichtige toedeling van functies aan locatie.

12.2. De rechtbank is van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de omgevingsvergunning voldoet aan het criterium van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Op grond van het tijdelijke deel van het omgevingsplan is gebruik als fysiotherapiepraktijk op deze locatie rechtstreeks toegestaan. Dat betekent dat de dagelijkse bezoeken van patiënten en de verkeersbewegingen en parkeermomenten die dat met zich meebrengt door de planwetgever ruimtelijk aanvaardbaar zijn geacht. Dat gebruik wordt niet beperkt tot bepaalde werkuren en/of werkdagen en is planologisch dus ook toegestaan in de avonden en weekenden. Dat de fysiotherapiepraktijk op dit moment feitelijk door vergunninghoudster slechts beperkt wordt geëxploiteerd vanuit het gebouw is niet relevant voor de beoordeling die het college moet maken. Bij de beoordeling van de aanvraag kan het college op grond van vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) ook de negatieve gevolgen meewegen die kunnen worden veroorzaakt door de fictieve benutting van de mogelijkheden die het tijdelijke deel van het omgevingsplan nu al biedt.⁴ Gelet hierop kan de rechtbank eisers niet volgen in hun stelling dat het gebruik als levensloopbestendige woning zal leiden tot een intensivering van het gebruik van het gebouw en dus tot meer de overlast. [...]

JnB 2026, 677

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-06-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:4955](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veere (college), verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. WEIGERING. ETFAL. Afwijzen aanvraag omgevingsvergunning voor het in afwijking van het omgevingsplan gebruiken van een woning voor recreatieve verhuur. I.c. heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat een ETFAL aan verlening van de omgevingsvergunning in de weg staat.

[...] 10.3. In de eerste plaats kan de rechtbank de motivering van het college dat de beoogde vorm van recreatie niet bijdraagt aan de kwaliteit binnen de omgeving, welke eis onder andere de Structuurvisie wel stelt aan het toevoegen van recreatie binnen dit gebied, niet volgen. Los van het feit dat aan de Structuurvisie geen (juridische) betekenis toekomt, ziet de rechtbank niet in hoe het opofferen van twee woningen in het geval van het herontwikkelingsproject wel zou bijdragen aan de kwaliteit binnen de omgeving en de opoffering van de woning van eisers niet.

10.4. In de tweede plaats kan de rechtbank de motivering van het college dat met het herontwikkelingsproject een kwaliteitsslag wordt gemaakt en ingezet wordt op herstructurering, niet volgen. Met het herontwikkelingsproject worden er namelijk twee woningen uit de woningvoorraad onttrokken. Dat dit onderdeel is van een groter plan wat al zeer lang speelt en dat met dit plan zware horeca wordt geweerd, wat hier verder ook van zij, maakt dit niet anders.

10.5. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat het bestreden besluit in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, omdat de woning van eisers en de woningen aan de [adressen 2] min of meer als gelijke gevallen beschouwd kunnen worden, maar niet gelijk worden behandeld zonder dat daar een objectieve rechtvaardigingsgrond voor bestaat, althans blijkt die grond niet uit de motivering van het bestreden besluit. Op zitting heeft het college verklaard dat de [adres 2] al langer als tweede woning mocht worden gebruikt. Hierover merkt de rechtbank op dat dit niet afdoet aan het feit dat dit

een woning is, met de bestemming 'Wonen', die door het herontwikkelingsproject aan de woningvoorraad wordt onttrokken. [...]

JnB 2026, 678

MK Rechtbank Rotterdam, 20-05-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:7074](#)

college van dijkgraaf en heemraden van het waterschap Hollandse Delta.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Omgevingswet 5.1 lid 2, aanhef en onder f, 5.3, 16.16 lid 1, 5.30

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 6.17

Waterschapsverordening Hollandse Delta (de Waterschapsverordening) 1.12, 2.83, 2.123, 2.127

Nota toetsingskaders en beleidsregels voor het watersysteem 2014 (de Nota)

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. BELEID. WATERSCHAPSVERORDENING.

Omgevingsvergunning werkzaamheden aanleg camperpark. I.c. wordt geoordeeld dat het college mocht afwijken van de beleidsregels uit BL-02 van de Nota. Het college heeft voldoende onderbouwd dat de combinatie van de overhoogte van de waterkering, de omarming door hooggelegen gronden en het hoge en brede voorland maakt dat de waterstaatkundige belangen in dit geval niet worden aangetast. Het college heeft deze combinatie van factoren kunnen aanmerken als bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. Verder heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat vasthouden aan de toetsingscriteria uit BL-02 van de Nota in dit geval voor vergunninghoudster leidt tot onevenredige gevolgen in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

[...] 5. Met het primaire besluit heeft het college een omgevingsvergunning verleend voor de werkzaamheden voor de aanleg van het camperpark. Er is een omgevingsvergunning nodig, omdat de werkzaamheden vlakbij een primaire waterkering en het waterstaatswerk Haringvliet plaatsvinden. De omgevingsvergunning is in de eerste plaats verleend voor een activiteit als bedoeld in artikel 5.3 van de Omgevingswet in samenhang met de Waterschapsverordening Hollandse Delta (de Waterschapsverordening). Dit is een wateractiviteit als bedoeld in de bijlage bij de Omgevingswet. De omgevingsvergunning is daarnaast verleend voor een wateractiviteit als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder f, van de Omgevingswet, in samenhang met artikel 6.17 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal), namelijk een beperkingengebiedactiviteit met betrekking tot een waterstaatswerk.

De minister van Infrastructuur en Waterstaat heeft bij besluit van 28 januari 2025 instemming verleend op grond van artikel 16.16, eerste lid, van de Omgevingswet.

Met het bestreden besluit heeft het college het bezwaar van eisers ongegrond verklaard en de omgevingsvergunning in stand gelaten. [...]

Toetsingskader

8. De vergunde activiteiten zijn, voor zover hier van belang, vergunningplichtig op grond van de artikelen 2.83, 2.123 en 2.127 van de Waterschapsverordening. Uit artikel 1.12, eerste lid, van de Waterschapsverordening, in samenhang met artikel 5.30 van de Omgevingswet, volgt dat de vergunning alleen wordt verleend als de activiteit verenigbaar is met het belang van het voorkomen en waar nodig beperken van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste, het beschermen en verbeteren van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen.

In de Nota toetsingskaders en beleidsregels voor het watersysteem 2014 (de Nota) van het

waterschap zijn beleidsregels opgenomen die het uitgangspunt vormen voor plantoetsing en vergunningverlening. De beleidsregels uit de Nota gaan onder meer over beplanting op en nabij waterkeringen. [...]

Is het college ten onrechte afgeweken van het beleid uit de Nota?

9. Met het primaire besluit is het aanbrengen van beplanting vergund. Hiervoor is op grond van de artikelen 2.83 en 2.127 van de Waterschapsverordening een omgevingsvergunning vereist. Het college heeft de aanvraag op dit punt getoetst aan artikel 1.12 van de Waterschapsverordening. Op grond daarvan kan de vergunning alleen worden verleend als de activiteit verenigbaar is met het belang van het voorkomen en waar nodig beperken van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste. Het college heeft in dat kader ook getoetst aan de Nota. De Nota bevat beleidsregels in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Met het toestaan van de beplanting is het college afgeweken van BL-02 van de Nota. Het college stelt zich op het standpunt dat het handelen overeenkomstig de toetsingscriteria uit BL-02 van de Nota gevolgen heeft voor een of meer belanghebbenden die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.¹

9.1. In BL-02 van de Nota zijn toetsingscriteria opgenomen voor beplanting op en nabij primaire waterkeringen. De toetsingscriteria 3 en 4 luiden als volgt: [...]

9.2. Eisers voeren aan dat het college ten onrechte is afgeweken van de toetsingscriteria 3 en 4 uit BL-02 de Nota.

- In hoeverre is het college afgeweken van de toetsingscriteria uit de Nota?

10. Tussen partijen is niet in geschil dat met de omgevingsvergunning buitendijkse beplanting is toegestaan die afwijkt van toetsingscriterium 3. [...]

Eisers stellen dat ook is afgeweken van toetsingscriterium 4. De rechtbank stelt vast dat met de omgevingsvergunning beplanting is vergund in de kernzone van de waterkering, maar niet in de kruin of het talud. Het college heeft ter zitting – anders dan in het verweerschrift – gesteld dat ook geen beplanting is vergund op minder dan 5 m uit de (teen)lijn van de waterkering. Dit komt de rechtbank juist voor, maar de rechtbank kan dit op basis van de beschikbare stukken niet met zekerheid vaststellen. Voor zover al is afgeweken van toetsingscriterium 4, is ter zitting duidelijk geworden dat het college daaraan dezelfde argumenten ten grondslag legt als aan de afwijking van toetsingscriterium 3. Wat hieronder over de afwijking van toetsingscriterium 3 wordt overwogen, geldt daarom ook voor de (mogelijke) afwijking van toetsingscriterium 4. Voor zover eisers in verband met toetsingscriterium 4 hebben gewezen op de veiligheidsrisico's van het planten van bomen in de kruin of het talud, kan dit buiten beschouwing blijven. Zoals hierboven is vermeld, is namelijk geen beplanting in de kruin of het talud vergund.

- Is sprake van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb?

11. Eisers betogen dat het college niet had mogen afwijken van BL-02 van de Nota. [...]

11.2. Onder bijzondere omstandigheden vallen zowel niet in de beleidsregel verdisconteerde omstandigheden als reeds in de beleidsregel verdisconteerde omstandigheden.² De rechtbank stelt voorop dat het college de hiervoor genoemde omstandigheden in onderlinge samenhang mocht beschouwen bij de beantwoording van de vraag of sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. Het college hoefde dus niet voor elke factor afzonderlijk te motiveren dat dit een bijzondere omstandigheid is.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college voldoende onderbouwd dat de combinatie van de overhoogte van de waterkering, de omarming door hooggelegen gronden en het hoge en brede voorland maakt dat de waterstaatkundige belangen in dit geval niet worden aangetast. Het college

heeft deze combinatie van factoren kunnen aanmerken als bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

Voor zover eisers ervan uitgaan dat bomen in de waterkering worden geplant, is dit een onjuiste veronderstelling. Eisers hebben de onderbouwing van het college verder vooral bestreden door te wijzen op elk van de factoren afzonderlijk. Het college heeft echter uitgelegd dat het juist de combinatie van de drie factoren is die er in dit geval voor zorgt dat de beplanting de veiligheid en stabiliteit van de waterkering niet in gevaar brengt. De rechtbank ziet in wat eisers hebben aangevoerd geen reden om aan de juistheid van de uitleg van het college te twijfelen.

Ook het betoog van eisers dat de situatie op deze locatie niet anders is dan in de omgeving leidt niet tot de conclusie dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen. In de eerste plaats hebben eisers hun stelling dat een voorland van deze breedte veel voorkomt in de directe omgeving van het camperpark of aan de zuidrand van Voorne-Putten niet met concrete gegevens onderbouwd. Verder heeft het beleid in de Nota betrekking op het volledige grondgebied van het waterschap en is dus niet alleen de directe omgeving van het camperpark bepalend voor de beantwoording van de vraag of de lokale omstandigheden als bijzonder kunnen worden beschouwd. Bovendien is de breedte van het voorland niet de enige factor geweest die het college heeft meegewogen. Het is juist de combinatie van de drie genoemde factoren op deze locatie die maakt dat er volgens het college sprake is van bijzondere omstandigheden.

- Leidt handelen overeenkomstig het beleid tot onevenredige gevolgen in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen?

12. Eisers voeren aan dat niet is aangetoond dat het volgen van het beleid leidt tot onevenredige gevolgen voor vergunninghoudster in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. [...]

12.1. In TK-01 van de Nota zijn de uitgangspunten van de belangenafweging opgenomen. Daaruit volgt dat werken in en/of nabij waterstaatswerken, ondanks een potentiële inbreuk op de strategische doelstellingen van het waterschap, kunnen worden toegestaan met een vergunning als een nut en noodzaak worden aangetoond die opwegen tegen de invloed van de werken op het waterstaatkundige belang. Volgens het college maken de vergunde werken echter geen inbreuk op de strategische doelstellingen. Daarom weegt het belang van vergunninghoudster om bepaalde werken, beplanting en overige objecten te plaatsen zwaarder. Omdat er geen inbreuk is, is er geen zware motiveringsplicht voor de belangen van vergunninghoudster. In deze specifieke situatie is volgens het college daarom voldoende nut en noodzaak aangetoond.

12.2. De rechtbank is van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat vasthouden aan de toetsingscriteria uit BL-02 van de Nota in dit geval voor vergunninghoudster leidt tot onevenredige gevolgen in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Zoals onder 11.2 is overwogen, worden vanwege de specifieke kenmerken van de locatie de waterstaatkundige belangen niet aangetast, ondanks het feit dat niet volledig wordt voldaan aan de toetsingscriteria. Vergunninghoudster heeft belang bij het aanbrengen van de beplanting op en rond het camperpark, onder meer vanwege privacy, afscherming, aantrekkelijkheid van het camperpark en landschappelijke inpassing. Anders dan eisers betogen, is voor het afwijken van de beleidsregel niet vereist dat er een zwaarwegend economisch en/of maatschappelijk belang bestaat. Nu de beplanting in dit concrete geval geen invloed heeft op de veiligheid van de waterkering, volstaat ook een minder zwaarwegend belang van vergunninghoudster voor de conclusie dat vasthouden aan BL-02 van de Nota onevenredige gevolgen heeft in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen, namelijk de waterstaatkundige belangen als bedoeld in artikel 1.12 van de Waterschapsverordening.

13. Gelet op het voorgaande mocht het college afwijken van de beleidsregels uit BL-02 van de Nota. De beroepsgronden slagen niet. [...]

JnB 2026, 679

Rechtbank Oost-Brabant, 10-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:4037](#)

college van burgemeester en wethouders van Oss.

Omgevingswet 1.6, 1.7

Invoeringswet Omgevingswet 4.3, 4.5

OMGEVINGSWET. MBA. HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. Last onder dwangsom aan verhuuronderneming voor overtreding geldende geluidsnormen. I.c. is de Omgevingswet van toepassing. Het college heeft namelijk op 23 september 2024 aan het verhuurbedrijf een voornemen tot het opleggen van een last onder dwangsom gestuurd. Deze datum is op grond van artikel 4.5 van de Invoeringswet Omgevingswet leidend bij de vraag welk recht van toepassing is. De datum van het oorspronkelijke handhavingsverzoek van de omwonenden is niet leidend. Verwijzing naar uitspraken ABRS, 12-04-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:984](#), en 13-10-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2284](#). Aangezien de last onder dwangsom geen besluit op aanvraag is maar een ambtshalve besluit, is artikel 4.3 van de Invoeringswet Omgevingswet niet van toepassing.

ZORGPLICHT. Het beroep van de omwonenden op de algemene zorgplicht slaagt niet. De artikelen 1.6 en 1.7 van de Omgevingswet hebben een vangnetfunctie en zijn met name van belang bij activiteiten die niet specifiek zijn gereguleerd. Voor verkeersgeluid geldt weliswaar dat dit niet is gereguleerd, maar de reden daarvoor is dat een bedrijf niet individueel verantwoordelijk kan worden gehouden voor een breder heersend verkeersbeeld. De algemene zorgplicht strekt niet zo ver, dat deze regel uit de rechtspraak over verkeersgeluid niet (langer) geldt. De specifieke omstandigheden van deze zaak onderscheiden zich ook niet van de omstandigheden die gebruikelijkerwijs aan de orde zijn bij geluidsoverlastzaken waarin verkeersgeluid een rol speelt. Daarom wordt geen aanleiding gezien om van deze jurisprudentie af te wijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 680

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3683](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.2

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

Wet milieubeheer 7:16, 7:17

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning bouwen stallencomplex paardenhouderij, kappen 26 eiken en uitbreiden paardenhouderij. OBM. De omgevingsvergunning beperkte milieutoets is aangevraagd voor de wijziging van de inrichting. Het college moest ten aanzien van deze wijziging beoordelen of deze belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben die nopen tot het maken van een MER. Daarbij dienen de milieugevolgen vanwege de inrichting in de al vergunde situatie tot uitgangspunt genomen te worden. Als de wijzigingen er ten opzichte van de al vergunde situatie toe leiden dat de milieugevolgen afnemen, althans niet toenemen, bestaat geen ruimte voor het oordeel dat de wijzigingen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Verwijzing naar ABRS 01-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4061](#), onder 6.1. **SOORTENBESCHERMING.** **AANHAAPPLICHT.** I.c. is de aanvraag in eerste instantie gedaan voor de kap van 8 bomen. Nadat de Quicksan is opgesteld is de aanvraag aangepast. De bebouwing is gewijzigd als gevolg van het welstandsadvies waardoor er 18 extra bomen moesten worden gekapt. Op de zitting is door het college toegelicht dat niet nader is onderzocht of er ook een ontheffing nodig was voor het aspect soortenbescherming voor deze 18 extra bomen. Geoordeeld wordt dat het college, gelet op het grote verschil in het aantal te kappen bomen, zich niet zonder nadere motivering op basis van de Quicksan op het standpunt heeft mogen stellen dat voor het kappen van in totaal 26 bomen geen aanhaapplicht bestond.

JnB 2026, 681

MK ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3505](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BELANGHEBBENDE. Verlenen omgevingsvergunning bouw 37 nieuwbouwwoningen. I.c. wordt geoordeeld dat Stichting Flora & Faunabescherming belanghebbende is bij het besluit op bezwaar. De statutaire doelen van Stichting Flora & Faunabescherming worden niet zodanig ruim geacht, dat het gestelde belang onvoldoende onderscheidend zou zijn. Haar statutaire doelstelling beperkt zich tot het behouden en verbeteren van de natuur, de leefomgeving, het milieu en de landschappelijke en cultuurhistorische waarden, terwijl haar geografisch werkgebied zich beperkt tot onder meer en met name de regio Amsterdam-Amstelland, de gemeente Wijdemeren, de gemeente Gooise Meren en de voormalige gemeente Weesp en omstreken en is daarmee voldoende concreet afgebakend. Verder heeft de Stichting Flora & Faunabescherming in de periode tot het instellen van beroep bij de rechtbank voldoende feitelijke werkzaamheden verricht voor de verwezenlijking van haar statutaire doeleinden. De Stichting Flora & Faunabescherming is onder meer gesprekspartner van de gemeente en de initiatiefnemer, bezoekt

informatiemarkten, stelt onderzoeksrapporten op en legt bezoeken aan het gebied tussen Weesp en Muiden in de Bloemendalerpolder af, juist ter voorkoming van juridische procedures. Onder deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat de werkzaamheden van Stichting Flora & Faunabescherming uitsluitend zien op het voeren van juridische procedures.

JnB 2026, 682

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3495](#)

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. BELANGENAFWEGING. Intrekking omgevingsvergunning veehouderij voor de activiteiten bouwen, milieu en handelingen met gevolgen voor beschermde natuurgebieden voor stal C. I.c. heeft het college het milieubelang onvoldoende inzichtelijk afgezet tegen de (financiële) bedrijfsbelangen van appellant.

Verwijzing naar **ABRS, 02-03-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:641](#)** en **17-04-2019,**

[ECLI:NL:RVS:2019:1215](#). In het besluit van 20 december 2021 is weliswaar een passage met het kopje "financiële belangen vergunninghouder" opgenomen, maar daarin zijn die belangen niet inzichtelijk gemaakt en ook niet kenbaar afgewogen. Ook op de zitting heeft het college niet toegelicht wat de (financiële) bedrijfsbelangen van appellant zijn en hoe deze belangen zijn afgewogen. Het college heeft op de zitting naar voren gebracht dat de milieusituatie niet is gewijzigd ten opzichte van het besluit van 22 oktober 2020, maar daarmee is geen toereikende invulling gegeven aan de hiervoor genoemde afweging. Gegrond hoger beroep.

JnB 2026, 683

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3507](#)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Bouwbesluit 2012 3.3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.10 lid 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWBESLUIT. RELATIVITEITSVEREISTE. Verlenen omgevingsvergunning voor realisatie 149 woningen. I.c. staat het relativiteitsvereiste in de weg aan vernietiging van het besluit op bezwaar op grond van het aangevoerde over het Bouwbesluit. Huisman doet een beroep op artikel 3.3, eerste lid, van het Bouwbesluit, dat normen bevat waaraan de geluidwering van een uitwendige scheidingsconstructie van een verblijfsgebied moet voldoen. Het gaat hierbij dus om technische eisen waaraan de geluidwering van de gevels van het te bouwen appartementencomplex moet voldoen, die moeten waarborgen dat er in de appartementen een bepaald geluidniveau is, ter bescherming van de gezondheid van de bewoners. Anders dan is overwogen in de uitspraak van 25 mei 2022, **[ECLI:NL:RVS:2022:1473](#)**, onder 16.1, strekken die geluidnormen tot bescherming van de belangen van de toekomstige bewoners van de appartementen en kennelijk niet tot bescherming van de belangen van Huisman, die het erom gaat gevrijwaard te blijven van handhavingsverzoeken en eventueel handhavingsbesluiten die een belemmering voor de bedrijfsvoering kunnen opleveren. Hierbij wordt betrokken dat een handhavingsverzoek van een toekomstige bewoner vanwege een gestelde overtreding van de normen uit artikel 3.3, eerste lid, van het Bouwbesluit, er niet toe zal kunnen leiden dat Huisman als overtreder daarvan wordt aangesproken. De norm van artikel 3.3, eerste lid van het Bouwbesluit richt

zich niet tot Huisman als een van de veroorzakers van het (industrie)geluid, maar richt zich tot degene die het gebouw realiseert en in stand houdt.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 12-06-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:5191](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 684

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3685](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Beleidsregels salderen in Gelderland

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. LEASEN STIKSTOFRUIMTE. Verlenen natuurvergunning voor uitbreiden en exploitatie geitenhouderij. De Afdeling acht de inzet van geleaste stikstofruimte voor projecten die tijdelijk, gedurende een overzienbare periode, bijvoorbeeld twee jaar, stikstofdepositie veroorzaken mogelijk. Dit is een vorm van extern salderen en moet voldoen aan de voorwaarden die daarvoor gelden. I.c. wordt niet aan de voorwaarden voldaan.

De vraag of de saldogever op het moment waarop de tijdelijke gebruiksvoorschriften aan de natuurvergunning worden toegevoegd en/of het moment waarop hij na de leaseperiode zijn vergunde activiteit weer hervat, een nieuwe natuurvergunning voor zijn gehele project nodig heeft, kan de Afdeling niet beantwoorden omdat deze zaak niet gaat over het wijzigen van de natuurvergunning van de saldogever of het hervatten van de activiteit door de saldogever na afloop van de leaseperiode. De beoordeling of al dan niet sprake is van voortzetting van één-en-hetzelfde project moet namelijk plaatsvinden op basis van de feiten en omstandigheden in het concrete geval.

JnB 2026, 685

ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3651](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Wet natuurbescherming 5.4 lid 1 aanhef en onder c, 5.4 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek intrekking natuurvergunning geitenhouderij. De Afdeling volgt niet het standpunt dat uit de Logtsebaan-uitspraak kan worden afgeleid dat de intrekking of wijziging van een natuurvergunning geen passende maatregel kan zijn als die intrekking op zichzelf niet leidt tot of bijdraagt aan het tegengaan van verslechtering van natuurwaarden in een Natura 2000-gebied.

[...] 10. Het college en [appellante sub 1] betogen dat de rechtbank de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit, voor zover dat betrekking heeft op de bezwaren tegen de afwijzing van het verzoek om intrekking op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb, in stand had moeten laten op basis van de aanvullende motivering van het college van 20 december 2023. Volgens hen gaat de rechtbank er in overweging 8.6 ten onrechte vanuit dat de intrekking van de natuurvergunning een passende maatregel kan zijn. De intrekking van de natuurvergunning kan dat niet zijn omdat de

depositiedaling die door de intrekking van de natuurvergunning kan worden bereikt (maximaal 0,63 mol/ha/jr) niet tot het tegengaan van verslechtering leidt en evenmin bijdraagt aan het realiseren van de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied. Het college en [appellante sub 1] verwijzen ter onderbouwing van hun betoog naar het rapport 'Ecologische beoordeling intrekkingverzoek Strengenweg Borger', d.d. 12 april 2024, opgesteld door B.J.H. Koolstra. Dat rapport is een geactualiseerde versie van het rapport dat bij de rechtbank is ingebracht.

10.1. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college met de verwijzing naar het rapport van Koolstra niet alsnog een toereikende motivering heeft gegeven voor de weigering om de natuurvergunning op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb, in te trekken. De Afdeling volgt [appellante sub 1] en het college niet waar zij stellen dat uit de Logtsebaan-uitspraak kan worden afgeleid dat de intrekking of wijziging van een natuurvergunning geen passende maatregel kan zijn als die intrekking op zich zelf niet leidt tot of bijdraagt aan het tegengaan van verslechtering van natuurwaarden in een Natura 2000-gebied. Met de passage in 6.6 van de Logtsebaan-uitspraak waarin staat: "Als de intrekking of wijziging van een natuurvergunning kan bijdragen aan het voorkomen van de dreigende achteruitgang van de natuurwaarden, dan kan dat een passende maatregel zijn", is bedoeld dat de intrekking of wijziging van een natuurvergunning voor een activiteit die stikstofdepositie veroorzaakt op overbelaste natuurwaarden waarvoor passende maatregelen moeten worden genomen, omdat sprake is van een - dreigende - verslechtering of verstoring met significante gevolgen van een habitatype of soort waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen, een passende maatregel kan zijn. Met 'kan' is bedoeld dat de vraag of de intrekking of wijziging daadwerkelijk moet plaatsvinden afhangt van het antwoord op de vraag of er eventueel ook andere maatregelen kunnen worden genomen en wat daarvan, gegeven de staat van instandhouding van het gebied, het effect is in het licht van de vraag welke daling van stikstofdepositie binnen welke termijn nodig is. De Afdeling verwijst op dit punt ook naar 7.3 van de Logtsebaan-uitspraak. Ook daaruit volgt dat de intrekking van een natuurvergunning voor een activiteit die stikstofdepositie veroorzaakt op natuurwaarden die door een te hoge stikstofbelasting dreigen te verslechteren een passende maatregel is. Omdat de overbelasting van stikstofdepositie wordt veroorzaakt door het cumulatieve effect van (veel) verschillende activiteiten zal de intrekking van die natuurvergunning echter in de regel niet de enige mogelijke passende maatregel zijn ter beperking van de stikstofdepositie. Daarom dient het college als het niet voor de intrekking van de natuurvergunning kiest inzichtelijk te maken met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. Het rapport van Koolstra biedt dat inzicht niet. In dat rapport is voor elk habitatype in het Natura 2000-gebied Drouwenerzand bezien of de afname van stikstofdepositie door de intrekking van de natuurvergunning op zichzelf zal leiden tot het tegengaan van verslechtering en wordt geconcludeerd dat de intrekking van deze natuurvergunning niet tot het tegengaan van verslechtering leidt. Voor zover het college met dit rapport beoogt te onderbouwen dat hij bij zijn keuze van de nodige passende maatregelen niet zal kiezen voor de intrekking van deze natuurvergunning, omdat de depositiedaling daarvoor te gering is, is ook dat geen toereikende motivering van de afwijzing van het verzoek om intrekking van de natuurvergunning. Daarvoor is immers, zoals uit het beoordelingskader volgt, nodig dat het college aannemelijk en inzichtelijk maakt met welke andere maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke reductie van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1953](#) r.o. 9).

Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 19-05-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15405](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 686

CRvB, 10-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:803](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WIA. Anders dan de rechtbank ziet de Raad in de nadere toelichting van de zenuwarts/psychiater op geen enkele manier steun voor het standpunt van het Uvw dat enige tijdsdruk wel mogelijk is en dan met name als het gaat om lichte werkzaamheden. De door zenuwarts/psychiater gegeven definitie is duidelijk en het voorbeeld dat hij heeft gegeven is helder. Cruciaal is of het gaat om werkzaamheden die op een bepaald moment klaar moeten zijn. Is dit het geval, dan is er tijdsdruk.

Vastgesteld wordt dat in alle (vijf) door de arbeidsdeskundige geselecteerde functies sprake is van tijdsdruk in de vorm van een concreet genoemd te bereiken resultaat. Dit houdt in dat de geselecteerde functies voor appellant op de datum in geding niet geschikt waren. Het hoger beroep van appellant tegen de aangevallen uitspraak slaagt dan ook.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 687

MK CRvB, 09-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:771](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oldambt.

Grondwet (Gw) 1

Participatiewet (PW) 35

Beleidsregels eenmalige energietoeslag gemeente Oldambt 2022

PARTICIPATIEWET. UITSLUITING VAN ENERGIETOESLAG I.V.M. GEEN BESCHIKKING OVER EIGEN ENERGIEMETER. Het college maakt geen inbreuk op het verbod van discriminatie van artikel 1 van de Grondwet. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. In hoger beroep is enkel nog in geschil of de uitsluiting van appellante van de energietoeslag op grond van het feit dat haar woongelegenheid niet beschikt over een eigen energiemeter zoals vereist in artikel 2, eerste lid in samenhang met artikel 1, onder f, van de Beleidsregels in strijd is met het verbod van discriminatie als opgenomen in artikel 1 van de Grondwet. Omdat het hier gaat om beleid is de rechter bevoegd het gemaakte onderscheid aan artikel 1 van de Grondwet te toetsen. Ook is in geschil of de afwijzing van de aanvraag in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. [...]

4.3. Volgens artikel 2, eerste lid, van de Beleidsregels wordt de energietoeslag per woning verstrekt. In artikel 1, onder f, van de Beleidsregels is het begrip woning gedefinieerd. Volgens die definitie is sprake van een woning als het gaat om een zelfstandige woongelegenheid met een eigen gas- en elektrameter.

Vergelijkbare gevallen en ongelijke behandeling

4.4. Niet in geschil is, en ook de Raad is van oordeel, dat personen met een laag inkomen in een woongelegenheid met een eigen energiemeter en personen met een laag inkomen in een woongelegenheid zonder een eigen energiemeter zich in een vergelijkbare situatie bevinden voor wat betreft de energietoeslag, en dat er sprake is van ongelijke behandeling door minima in een woongelegenheid zonder eigen energiemeter uit te sluiten van energietoeslag. Voor de vraag of sprake is van een objectieve rechtvaardiging voor deze ongelijke behandeling overweegt de Raad als volgt.

Onderscheid objectief gerechtvaardigd?

4.5. Uit de door het college ter zitting gegeven toelichting blijkt dat het college de middelen die de regering voor de compensatie van de gestegen energiekosten ter beschikking had gesteld, doelmatig wil besteden. Dat is een legitiem doel. Om dit doel te bereiken, zo blijkt uit de artikelsgewijze toelichting bij artikel 2 van de Beleidsregels, heeft het college een beleidsregel opgesteld voor personen met een laag inkomen, waarbij onder andere de voorwaarde van een zelfstandige woongelegenheid met een eigen gas- en elektrameter wordt gehanteerd. Met deze afbakening in de beleidsregels is het college gebleven binnen de ruimte die artikel 35 van de PW biedt om te bepalen in welke gevallen energietoeslag wordt toegekend. Voor personen met een laag inkomen met een zelfstandige woongelegenheid voorzien van een eigen energiemeter bestaat de grofmazige verwachting dat zij met gestegen energiekosten worden geconfronteerd. Diezelfde grofmazige verwachting geldt niet voor personen met een laag inkomen die een (onzelfstandige) woongelegenheid zonder een eigen energiemeter hebben, zoals appellante. Zoals het college heeft toegelicht en wat appellante ook niet heeft betwist, verschilt de woonsituatie en de daarmee samenhangende kosten van iemand die een kamer huurt of inwonend is bij een ander ten opzichte van zij die zelfstandig wonen en wordt op deze manier voorkomen dat binnen één woning

verschillende toeslagen worden verstrekt. Het staat het college vrij om ook in een geval als het onderhavige, waarin toch sprake kan zijn van een stijging van de energielasten, toepassing te geven aan het onderscheid dat wordt gemaakt met de Beleidsregels. De gemeente mag bij zo een afbakening naar vaste rechtspraak immers een zekere ruwheid hanteren.[...] Met deze ruwheid blijft het college binnen de hem door de wetgever verleende beleidsvrijheid, en is het gemaakte onderscheid in de beleidsregels objectief gerechtvaardigd. Het college maakt dan ook geen inbreuk op het verbod van discriminatie van artikel 1 van de Grondwet.

4.6. Appellante heeft verder aangevoerd dat het bestreden besluit in haar geval onevenredig is. Appellante heeft ter zitting toegelicht dat de beleidsregels op zich wel evenredig zijn, maar dat de toepassing van de beleidsregels in haar geval onevenredig uitvalt en dat daarom moet worden afgeweken van de Beleidsregels. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

4.9. Dat het bestreden besluit voor appellante leidt tot zulke nadelige gevolgen dat dit onevenredig is in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen is onvoldoende onderbouwd door appellante. De ratio van het evenredigheidsbeginsel is niet het tegengaan van nadelige gevolgen van besluitvorming, maar het voorkomen van onnodige nadelige gevolgen. Gelet hierop is het niet zo dat elk besluit met nadelige gevolgen in strijd met het evenredigheidsbeginsel is. Door dat gebrek aan onderbouwing door appellante is geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college met toepassing van artikel 4:84 van de Awb van zijn beleid zou moeten afwijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 688

MK CRvB, 09-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:797](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene ouderdomswet (AOW)

AOW. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. VERLENING ZORG. Ook na het in opdracht van de rechtbank uitgevoerde onderzoek is de aard en omvang van de zorg onduidelijk gebleven. De Svb heeft daarom op onjuiste wijze uitvoering gegeven aan de uitspraak van 3 september 2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:9036](#). De rechtbank heeft dit niet onderkend. Aangevallen uitspraak vernietigd.

4.2. Ter zitting van de Raad heeft de Svb zich niet langer op het standpunt gesteld dat, vanwege een registratie van appellant voor de PW als gezamenlijke huishouding, ervan uit moet worden gegaan dat appellant ook voor het AOW-pensioen een gezamenlijke huishouding voert met X.

4.3. Niet in geschil is dat appellant zorg verleent aan X. Het geschil is beperkt tot de vraag of X zorg verleent aan appellant.

4.4. Wat appellant tegen de aangevallen uitspraak heeft aangevoerd en ter zitting nader heeft toegelicht begrijpt de Raad zo dat de rechtbank ten onrechte niet heeft beoordeeld of de Svb op juiste wijze uitvoering heeft gegeven aan de in rechte vaststaande uitspraak van de rechtbank van 3 september 2024, waarin de rechtbank heeft geconcludeerd dat uit de melding van 14 december 2023 aan de Svb en de correspondentie met de verhuurder onvoldoende blijkt dat sprake is van wederzijdse zorg. De Svb is opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, omdat niet vaststaat dat X daadwerkelijk zorg verleent aan appellant, en zo ja, wat de aard en omvang van die

zorg is. Hierin is de Svb niet geslaagd, omdat uit het daarna door de Svb ingestelde nader onderzoek volgens appellant niet alsnog kan worden afgeleid dat sprake is van wederzijdse zorg. Deze grond slaagt.

4.5. De Raad is met appellant van oordeel dat de rechtbank de vraag voorop had moeten stellen of de Svb op de juiste wijze uitvoering heeft gegeven aan de uitspraak van 3 september 2024. De Svb heeft ter uitvoering van deze uitspraak nadere informatie opgevraagd en verkregen zoals weergegeven onder 1.10 en 1.11. Ter zitting heeft de Svb toegelicht dat de onderbouwing voor het standpunt dat er ook sprake is van zorg van X aan appellant, bestaat uit meldingen van appellant op 14 december 2023 aan diverse instanties en bestuursorganen. De Svb heeft in het bestreden besluit daarmee op grond van soortgelijke meldingen van appellant, die hij al had tegengesproken en uitgelegd, opnieuw geconcludeerd dat X zorg verleent aan appellant, terwijl de rechtbank al in de uitspraak van 3 september 2024 had geoordeeld dat deze meldingen onvoldoende waren om wederzijdse zorg aan te nemen. Ook na het in opdracht van de rechtbank uitgevoerde onderzoek is de aard en omvang van de zorg onduidelijk gebleven. De Svb heeft daarom op onjuiste wijze uitvoering gegeven aan de uitspraak van 3 september 2024. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Rijkswaterstaatswerken

JnB 2026, 689

ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3446](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr) 2, 3

Kennisgeving Voorzieningenbeleid op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen (Kennisgeving)

RIJKSWATERSTAATSWERKEN. ENERGIEOPLAADPUNT. VERGUNNING.

OVERGANGSRECHT KENNISGEVING. Verlenen vergunning energielaadpunt op

verzorgingsplaats langs snelweg. De rechtbank heeft terecht geen aanknopingspunten gezien

voor het oordeel dat het in de Kennisgeving 2017 opgenomen overgangsrecht buiten

toepassing moet worden gelaten. Het in de Kennisgeving 2017 opgenomen overgangsrecht is

niet in strijd met de Wbr. Het opnemen van overgangsrecht betekent niet dat de vergunningen

voor een tweede basisvoorziening zonder nadere toetsing op grond van dat overgangsrecht

worden verleend. I.c. heeft de minister de aanvraag van Fastned terecht aangemerkt als een

lopende aanvraag als bedoeld in de Kennisgeving. Dit betekent dat de basisvoorziening van

Fastned, net als de basisvoorziening van The Fast Charging Network, onder het

overgangsrecht van de Kennisgeving 2017 valt. De minister heeft zich terecht op het

standpunt gesteld dat een doelmatig en veilig gebruik van de verzorgingsplaats als bedoeld

in artikel 3 van de Wbr niet aan verlening van de door Fastned gevraagde vergunning in de

weg staat.

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:3445](#) en

[ECLI:NL:RVS:2026:3447](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 690

ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3654](#)

Dienst Toeslagen.

Wet hersteloperatie toeslagen 2.1, 2.6

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. KINDEROPVANGTOESLAG. KAMERBRIEF. Afwijzing aanvraag om compensatie. Op de zitting heeft appellante, naar aanleiding van een brief van 15 april 2026 van de staatssecretarissen van Financiën aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II 2025/2026, 31066, nr. 1535 (de kamerbrief)), verzocht om tussenuitspraak te doen, teneinde duidelijkheid te krijgen over de documenten die zich in de betreffende datakluis bevinden of om een onpartijdige deskundige kennis te laten nemen van de stukken in de datakluis, zodat die de relevantie hiervan voor de onderhavige zaak kan beoordelen. De Afdeling ziet hiertoe geen aanleiding. De Afdeling stelt, mede gelet op de recente verschijningsdatum van de kamerbrief en de enorme omvang van de datakluis, vast dat nog volledig onduidelijk is welke bestanden zich in de datakluis bevinden, op welke termijn de inhoud van de bestanden inzichtelijk en doorzoekbaar zal worden, en of - en zo ja, op welke manier - dit gevolgen zal hebben voor de hersteloperatie toeslagen. De Afdeling stelt verder vast dat de staatssecretarissen in de kamerbrief benadrukken dat het aantreffen van de datakluis geen invloed (de Afdeling begrijpt: geen negatieve invloed) heeft op eerder genomen besluiten waarin ouders als gedupeerde zijn aangemerkt over de situatie van gedupeerden in het herstelproces. Ongegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 691

MK ABRS, 23-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3615](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 3, 9

Vlv 1

Richtlijn 2011/95/EU 6, 10

Vw 2000 29

VV 2000 3.37, 3.37a

ASIEL. AFVALLIGHEID. In de uitspraak van 19 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:94](#), heeft de Afdeling overwogen dat afvalligheid betekent dat een vreemdeling zich heeft afgewend van het geloof waarmee hij is opgegroeid, dat hij eerder heeft aangehangen of waarbij hij in de ogen van zijn sociale omgeving of de overheid aangesloten behoort te zijn. Ook een vreemdeling die nooit heeft geloofd in het geloof waarmee hij is opgegroeid, kan dus afvallig zijn. Appellant betoogt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister in dit geval de geloofwaardigheid van de gestelde afvalligheid ten onrechte niet deugdelijk heeft onderzocht en beoordeeld.

JnB 2026, 692

MK ABRS, 23-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3558](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat een asielmotief slechts betekenis heeft tegen de achtergrond van de identiteit, nationaliteit en herkomst van een vreemdeling en dat een verdere beoordeling van het asielrelaas niet kan worden verricht wanneer de vreemdeling deze elementen niet aannemelijk heeft gemaakt. [...] In dit geval staan echter de nationaliteit en herkomst van appellant vast en heeft appellant alleen zijn identiteit, meer specifiek zijn naam en leeftijd, niet aannemelijk gemaakt. Het is immers niet in geschil dat appellant een jonge Somalische man is die uit Mogadishu komt. Beoordeling van de door hem gestelde problemen met Al-Shabaab is daarom mogelijk, omdat deze geen verband houden met zijn naam en exacte leeftijd. De minister heeft dat deel van het asielrelaas ook beoordeeld en zich op basis van wat appellant heeft verklaard en openbare informatie over Somalië op het standpunt gesteld dat de gestelde problemen met Al-Shabaab ongeloofwaardig zijn. De rechtbank had dat standpunt moeten toetsen.

JnB 2026, 693

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 18-06-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:17042](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 1 a b

ASIEL. (Toegedichte) Gülenaanhangers aangewezen als risicoprofiel. Onvoldoende duiding in beleid. Onvoldoende rekening gehouden met zorgelijke mensenrechtensituatie van Gülenisten.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de minister in het bestreden besluit onvoldoende betekenis toegekend aan het feit dat eiseres als Gülenaanhanger behoort tot een risicoprofiel als bedoeld in paragraaf C2/2.4 van de Vc 2000 en zich daarmee ook onvoldoende rekenschap gegeven van de zorgelijke mensenrechtensituatie voor Gülenisten in Turkije. Daarbij betreft de rechtbank dat de minister door te volstaan met het aanmerken van (toegedichte) Gülenaanhangers als risicoprofiel in paragraaf C7/34.3.2 van de Vc 2000, gegeven de veiligheidssituatie en positie van Gülenisten, te weinig duiding en invulling heeft gegeven aan het begrip 'risicoprofiel' in het door hem gevoerde gebonden landenbeleid inzake Turkije. Het beeld dat de minister richting de buitenwereld schetst met het begrip "risicoprofiel" en de verwachtingen die hij daarmee wekt als het gaat om zijn beoordeling van asielaanvragen, verdraagt zich niet met de constatering dat het voor de beoordeling van het risico bij terugkeer in feite geen verschil maakt of iemand wel of niet behoort tot een groep die is aangewezen als risicoprofiel. Het is evenwel aan de minister om aan de betekenis en gevolgen hiervan voor de uitvoeringspraktijk verdere duiding en/of invulling te geven in het (landgebonden) asielbeleid, omdat anders sprake is van zinledig beleid dat bovendien kan leiden tot onduidelijkheid in de uitvoeringspraktijk, waarmee ook de rechtszekerheid in het geding komt. De minister zal een nieuw besluit moeten nemen.

JnB 2026, 694

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 18-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:16421](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 31, 30b lid 1 g

ASIEL. Oekraïne asiel. Tussenuitspraak. Eiser heeft een opvolgende asielaanvraag gedaan op 17 februari 2023. Verweerder heeft deze aanvraag op 21 oktober 2025 afgewezen. Dit besluit wordt op 12 juni 2026, kort voor de zitting, ingetrokken omdat aanleiding bestaat om opnieuw te beoordelen of sprake is van een zogenoemde '15c-situatie' en deze beoordeling kan volgens verweerder pas worden verricht als er landgebonden beleid is vastgesteld. De rechtbank acht deze intrekking misplaatst. Verweerder wéét dat de beslistermijn ruimschoots is verstreken en wéét dat hij moet beslissen op de asielaanvraag van eiser. Door eenvoudigweg niet te beslissen of door eenvoudigweg eerder genomen besluiten in te trekken en daardoor een rechterlijke controle van zijn besluit te vermijden, handelt verweerder in strijd met zijn -Unierechtelijke en nationaalrechtelijke- verplichtingen. Het bepalen van een dwangsom om besluiten te nemen in asielprocedures leidt bepaald niet tot snellere beslissingen en leidt in veel gevallen zelfs niet tot besluitvorming, terwijl de rechtszoekende geen enkel ander middel heeft om besluitvorming af te dwingen. De rechtbank overweegt in aanvulling hierop dat deze handelwijze onbehoorlijk is jegens eiser.

De rechtbank is gelet op artikel 47 van het Handvest verplicht om een doeltreffende voorziening in rechte te bieden en zal daarom overgaan tot een andere wijze van geschilbeslechting.

De rechtbank deelt partijen mee dat zij voornemens is om indien verweerder binnen de door de rechtbank bepaalde termijn van vier weken geen beslissing neemt op de asielaanvraag, zelf te voorzien door te beoordelen of aan eiser internationale bescherming moet worden verleend en in voorkomend geval hierover een bindende uitspraak zal doen zoals bedoeld in de arresten van het Hof van 4 juni 2026 in de zaken C-198/25 (Quotal, [ECLI:EU:C:2026:447](#)) en C-440/25 (Ebilum, [ECLI:EU:C:2026:448](#)).

JnB 2026, 695

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 23-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:17061](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de minister in zijn beleid niet mocht uitgaan van een relatief hoger niveau van willekeurig geweld in de provincie Taiz, zonder dat sprake is van de meest uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 696

MK ABRS, 24-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3562](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 1:3, 6:7

PROCESRECHT. Dublin. De termijn voor het instellen van beroep tegen een verlengingsbesluit van de overdrachtstermijn bedraagt zes weken.

4.3. In de uitspraak van 14 december 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3630](#), onder 4.1 en 4.4 heeft de Afdeling geoordeeld dat tegen de verlenging van de overdrachtstermijn rechtstreeks beroep kan worden ingesteld. In de Dublinverordening en in de Vw 2000 staat echter niet uitdrukkelijk welke termijn voor een dergelijk beroep geldt. Bij gebrek daaraan geldt de beroepstermijn van zes weken zoals die volgt uit artikel 6:7 van de Awb. Die beroepstermijn is namelijk van toepassing op besluiten in de zin van artikel 1:3 van de Awb, tenzij bij wettelijke regeling anders is bepaald.

4.4. De termijn van vier weken voor het instellen van beroep zoals is vastgelegd in artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 geldt alleen voor besluiten die zijn genomen op grond van de Vw 2000. Dat is het verlengingsbesluit niet. Het verlengingsbesluit wordt namelijk niet genomen krachtens een bepaling van die wet. De termijn van vier weken is daarom niet van toepassing op het verlengingsbesluit.

4.5. Ook kan de minister niet worden gevolgd in zijn betoog dat de beroepstermijn één week bedraagt, in aansluiting op artikel 69, tweede lid en vierde lid, gelezen in samenhang met artikel 62b van de Vw 2000. Die bepalingen zijn namelijk niet van toepassing op het verlengingsbesluit, zodat ook dat geen wettelijke regeling is om af te wijken van de beroepstermijn uit de Awb.

4.6. Uit de wet volgt dus dat de beroepstermijn tegen het verlengingsbesluit zes weken is.

4.7. Dat neemt niet weg dat een beroepstermijn van één week ook naar het oordeel van de Afdeling het best past binnen het stelsel van dit soort zaken. Vergelijk de beroepstermijn voor het besluit waarbij een asielaanvraag niet in behandeling wordt genomen als op grond van de Dublinverordening is vastgesteld dat een andere lidstaat daarvoor verantwoordelijk is, en de beroepstermijn voor het overdrachtsbesluit. Die beroepstermijn bedraagt één week. Dat volgt uit artikel 69, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, en uit artikel 69, eerste lid en vierde lid, gelezen in samenhang met artikel 62b van de Vw 2000.

Bovendien is een dergelijke termijn in lijn met de hiervoor genoemde uitspraak van 14 december 2022, onder 4.4, waarin de Afdeling heeft overwogen dat het verlengingsbesluit wordt genomen in het kader van de overdracht op grond van de Dublinverordening. Een termijn van één week voor het instellen van beroep tegen het verlengingsbesluit sluit daarop aan. Dit past ook binnen het oordeel in die uitspraak om tegen het verlengingsbesluit rechtstreeks beroep toe te staan.

4.8. Maar artikel 6:7 van de Awb bepaalt nu eenmaal dat de beroepstermijn zes weken bedraagt, tenzij bij wettelijke regeling anders is bepaald. Zoals hiervoor is overwogen, is dat niet het geval. Gelet op de rechtszekerheid moet een beroepstermijn uit de wet volgen. Het is daarbij niet aan de rechter, maar aan de wetgever om een afwijkende beroepstermijn vast te leggen in een wettelijke regeling. Dat heeft de wetgever niet gedaan.

4.9. Het voorgaande betekent dat appellat terecht klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de beroepstermijn voor het instellen van beroep vier weken bedraagt. De grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 697

HvJEU (Vierde kamer), 25-06-2026, [ECLI:EU:C:2026:518](#)

Hardeker.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 5, 15

EU Handvest 6, 19 lid 2, 47

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 3, punt 3, en de artikelen 5 en 15 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 6, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter die de rechtmatigheid moet toetsen van de inbewaringstelling van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land met het oog op diens verwijdering ter uitvoering van een terugkeerbesluit

– daarbij niet hoeft te onderzoeken of bij de vaststelling van dat terugkeerbesluit rekening is gehouden met het non-refoulementbeginsel, ook als dat besluit niet door een rechter is getoetst;

– zelfs indien in dat besluit door gebrek aan medewerking van de betrokkene drie mogelijke landen van bestemming worden genoemd, zo nodig ambtshalve en op basis van bekende en beschikbare informatie alsook om het even welke andere relevante gegevens moet onderzoeken of die inbewaringstelling in het licht van dit beginsel rechtmatig is, ongeacht of de bevoegde autoriteit dit onderzoek bij de inbewaringstelling van de betrokkene heeft verricht, met dien verstande dat dit beginsel als geëerbiedigd wordt beschouwd zodra

het zich niet verzet tegen de verwijdering van de betrokkene naar ten minste een van de mogelijke in dat terugkeerbesluit genoemde landen van bestemming.

Zie de verwijzingsuitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 03-03-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:4220](#).

[Naar inhoudsopgave](#)